

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**D. Petri Chrysologi Archiepiscopi Ravennatis, viri
eruditissimi atque sanctissimi, Sermones In Evangelia De
Dominicis & festis aliquot solemnioribus totius anni,
insignes & peruetusti**

Petrus <Chrysologus>

Lvgdvni, 1623

In eandem, Sermo LXXII.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-50232](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-50232)

spes autem quæ videtur non est spes, quod enim videt quis, quid sperat? si autem quod non videmus, speramus; per patientiam expectamus. Hodie adoptionis est dies, hodie promissionis tempus est: audi, crede, expecta, crede creditori tuo, qui tibi credidit debitori, expecta parumper ut veniat, qui te diu sustinuit ut venires: da illi inducias de promisso, qui tibi quicquid erat debiti, iam donavit. Aut quare tu fatigaris spe Dei, cum genus omne hominum subsistat spe, fide viuat? Agricola nunquam sereret anhelus, si fructum laboris sui de tempore non speraret: viator laborem prolixi itineris non subiret, nisi se ad destinata crederet peruenire, nauta mare non intraret incertus, si se lucris sequentibus compensaturum viarum discrimina non speraret: miles tota iuventutis tempora non ageret in periculis, si senectutis honores copiosissimos non speraret: filius paternæ dominationis tempora non duraret, si se substantiæ paternæ non speraret hæredem. Et tu si te iam filium Dei credis, iuxta Prophetam: Expecta Dominum, viriliter age, & confortetur cor tuum, & expecta, ut hæreditatem Dei de expectationis fide: & de virtute patientiæ consequaris. Audi Apostolum: Filij Dei sumus, & nondum apparuit quid erimus: scimus quoniã cum apparuerit, similes ei erimus. Et iterum: Vita vestra abscondita est cum Christo in Deo: cum autem apparuerit Christus vita vestra, tunc & vos apparebitis cum ipso in gloria. Fratres beati sunt filij Dei, quia & hæreditatem rerum omnium possidebunt, & de excessu patris luctus temporum non videbunt.

Psal. 26.

Ioan. 3.

Colos. 3.

In eandem, Sermo LXXII.

QUod ego modò cum magno tremore dicturus sum, quod vos estis nunc terribiliter audituri: imò

imò terribiliter vocaturi, stupent angeli, pauescunt virtutes, supernum cœlum non capit. Sol non videt, terra non sustinet, tota non assequitur creatura. Quid ad hæc mortale pectus? Quid ad hæc mens hominis imbecilla? Quid ad hæc humani sensus angustia? Quid ad hæc humanæ vocis aura? Quid ad istud humana lingua citò tacitura? Hoc Paulus inuisibiliter cùm vidisset, prodidit non prodendo, dicens:

1. Cor. 2. Nec oculus vidit, nec auris audiuit, nec in cor hominis ascendit, quæ præparauit Deus diligentibus se. Hoc Isaias cum suo mox cœpisset auditu, ad hoc hominum peruenire posse dubitat, vel fidem, dicens:

Esa. 53. Domine, quis credidit auditui nostro? Hoc Hieremias cum diuino cœpisset auditu partus superiorum sensuum non sustinebat, clamans: Ventrem meum, ventrem meum doleo, & sensus cordis mei perturbati sunt. Hoc Abacuc diuini spiritus perorabat afflatu, cùm dicit: Custodiui, & expauit venter meus à voce orationis labiorum meorum: & intrauit tremor in ossa mea, & subtus me commota est virtus mea. Eleuatus virtute Dei sensit suam sub se succubuisse virtutem. Longum est super hoc, sacramentum pauoris prosequi, & dinumerare sanctorum: tempus non finit diu me in hoc timore demorari, cœlestis partus impetus non potest tardare nascentiū.

Hier. 4. Dico ergo, & vos in vtero adhuc penerrali voce cōpello, prouida exhortatione præmoneo: vt antequam videatis matrem, vocetis & patrem, ante blandimenta matris, patris tendatis & festinetis ad regnum: ante patris præueniatis ad panem, quàm matris ad vbera pendeat. Nec in vos quicquam sibi, aut matris necessitas aut ætatis tēpora vindicet: sed in vobis totum diuino patri, totum cœlesti respondeat & occurrat auctori. *Pater noster qui es in cœlis.* Hoc est quod pauebam

Abac. 3. *Matt. 6.*

pauebam dicere, hoc est quod trepidabam pro-
 ferre, hoc est quod neque cœlestium, neque terre-
 strium quenquam sinebat seruitutis propriè condi-
 tio suspicari: cœli & terræ, carnis & Dei repenti-
 tum posse prouenire commercium, ut Deus in homi-
 nem, homo in Deum, Dominus in seruum, seruus
 verteretur in filium: fieretque diuinitatis & humani-
 tatis ineffabili modo vna & sempiterna cognatio.
 Et quidem deitatis erga nos dignatio tanta est, ut sci-
 re nequeat quid potissimum mirari debeat creatura:
 vtrum quod se Deus ad nostram deposuit seruitu-
 tem: an quod nos ad suæ diuinitatis rapuit dignita-
 tem. Hinc est homo, quod te diuinitus adhortatur,
 qui tanto nunc tuo amore flammatur: quod adhuc
 in vtero voce tua te Deus adoptat in filium: quod
 te non fieri solum liberum vult ille, sed nasci: quod
 ipsam propter te manumittit naturam: ne quem
 nauum, ne quam maculam imponat ortus pristi-
 næ seruitutis. O vos beatos, quibus dominari da-
 tum est ante, quam nasci: ante regnare, quam viuere:
 ante ad Dei patris gloriam peruenire, quam prosa-
 piâ propriæ vilitatis agnoscere. Ecclesia fœlix mater,
 quæ vos tales respicit, quæ cum virgo permaneat, ge-
 nuissè tales & tantos vos taliter se miratur. Olim par-
 tus iste præcedētibus designabatur exemplis. Hinc est *Gen. 25.*
 quod Iacob in vtero matris cum fratre luctatur, præ-
 ripit & triumphos. Hinc est quod in vtero Thamar *Gen. 38.*
 gemini de primatus honore præliantur, retardant
 partus: nec ante lucem cupiunt videre, quam vince-
 re. Hinc est quod Ioannes exultat ante, & ante suo *Luc. 1.*
 occurrit auctori, genitricis ex vtero quam procedat.
 Et si humana pignora sic ante Deo militant, quam
 nascantur parentibus, quam viuant sæculo: quid
 mirum si Ecclesiæ diuina germina, si Deo sua sobo-
 les

les in ytero adhuc quod sit superni germinis iam fatetur? *Pater noster qui es in cœlis.* Stupor insurgit, Christus de Dei Patris pectore matrem vocat, & fatetur in terra: & homo de matris ytero patrem vocat, & confiteatur in cœlis. *Pater noster qui es in cœlis.* Quo te homo repente prouexit gratia? quo te rapuit cœlestis natura? ut in carne & in terra positus adhuc, & carnem iam nescias, & terram dicendo: *Pater noster qui es in cœlis.* Qui ergo se tanti patris filium confiteatur, & credit, respondeat vita generi, moribus patri, & mente, atque actu asserat, quod cœlestem consecutus est per naturam. *Sanctificetur nomen tuum.* Cuius utique genus esse cœpimus, eius utique censemur & nomine: & ideo petimus, ut in nobis illius nominis sãctificatio perseueret, honor & prerogatiua nominis, quod sublimauit sic tanti genitoris celsitudo. *Adueniat regnum tuum.* Non illi petimus, cui nũquam defuit regnum: imo qui est ipse regnum, totamque in se regni continet potestatem: sed qui nos vult ad promissam regni gloriam peruenire, monet nos expetere omnibus hoc votis, in hoc vult nos totis mentibus inhiare. Quantum namque est temerarius, qui discutit de genere: ignarus est tantum, qui non gaudet, estuat, anhelat, cum promissum intendit & pertendit ad regnum. *Fiat voluntas tua sicut in cœlo & in terra.* Sicut in cœlo, sic & in terra: tunc iam totũ cœlum est, tunc agit Dei mens vna omnes, tunc in Christo omnes, & in omnibus Christus, quando omnes solius Dei sapiunt, & faciunt voluntates: tunc omnes vnum, imo vnus omnes, quando Dei spiritus in omnibus viuit vnus. *Panem nostrum quotidianum da nobis hodie.* Sicuti in Psalmo: Benedictus dominus de die quotidie, ita hic: *Panem nostrum quotidianũ da nobis hodie.* Quotidianum iugem dicimus: iugis panis ille est qui

qui de cœlo descendit. Ego sum panis, qui de cœlo
 descendi. Perfectio ergo beatitudinis est hodie, hoc
 est, in præsentī illius panis, illius panis iam cibo vi-
 uere, cuius perpetuitate, quod est quotidie, saginabi-
 mur in futurum. *Et dimitte nobis debita nostra, sicut &
 nos dimittimus debitoribus nostris.* De supplicantis pe-
 ctore veniæ fons emanat, & ad veniam refluat: quic-
 quid pietatis exuberat, & effundit in alterum, quan-
 do indulget sibi tantum, quantum alteri condonaue-
 rit. *Et dimitte nobis debita nostra, sicut & nos dimittimus
 debitoribus nostris.* Satis potest homo misericors, qui
 cum Deo de pietate configit, cum tantum sibi dari,
 quantum dederit, quantum donauerit, tantum desi-
 derat & donari. Homo sit semper in pectore tuo ve-
 nia, si vis crimina non timere. *Et ne nos inducas in ten-
 tationem.* Hæc interpretatione indigent, quia tentatio
 diaboli præuia & amara est ministra eius: quamdiu
 verò hoc fragili continemur in corpore, necessario
 precamur, ut in nos nec tentationi pateat aditus. nec
 diabolo tribuatur accessus. *Sed libera nos à malo.* Ipse
 autem Dominus Deus noster liberet nos à malo, &
 perducatur ad omne bonum, qui viuit & regnat Deus
 modo & semper, & infinita sæcula sæculorum.
 Amen.

De Paschali solemnitate, Sermo LXXIII.

HOdierna festiuitas, fratres charissimi, nobis
 vetera non connectit, nec carnes agni seruat in
 crastinum: sed dum præterita præsentibus solenni
 deuotione participat, & Pascha nostrum, Pascha re-
 deunte coniungit, nouæ regenerationis ablactat infan-
 tiam; quia iuxta Apostolum, Vetera transierunt: & ec-
 ce facta sunt omnia noua. Annus domini perficitur
 temporibus, non senescit, qui tandiu suo recurrit in

2. Cor. 5.

R

circulo